

D ů v o d y :

Odvolací soud právem odmítl odvolání žalobcovo podle §§ 471 č. 3 a 474 odst. 2 c. ř. s., ježto neobsahovalo žádného odvolacího návrhu, jak se to vyžaduje podle §§ 467 č. 3 a 471 č. 3 c. ř. s. Odvolání to obsahovalo sice odvolací důvody, ale neobsahovalo prohlášení, zda odvolatel navrhuje zrušení či změnu napadeného rozsudku a jakou. Nedostatek ten není rázu formálního, nýbrž věcnou vadou, takže tu nebylo lze použití ustanovení §§ 84 a 85 c. ř. s. o nápravě formálních vad.

Čís. 14413.

Předpisy § 216 odst. 2 ex. ř. a § 18 knih. zák., pokud poskytují jen tříletým zadrženým a opětujícím se dávkám stejné pořadí s právem samým, se nevztahují na anuity.

I anuity starší než tříleté požívají pořadí jistiny, pokud nejsou promlčeny podle § 1480 obč. zák. K tomuto promlčení lze přihlížeti jen k námitce strany. Nevznesl-li účastník proti přikázání anuit odpor z důvodu promlčení, nemůže tak učiniti teprve v opravném řízení.

Nárokům ze smlouvy pro případ, že by předčasně splacena byla pohledávka knihovně zajištěná, přísluší stejné pořadí s jistinou i tehdy, když nejsou vloženy do knih.

Smluvní pokuta nastupuje na místě práva samého a musí býti přikázána z nejvyššího podání.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, R II 242/35.)

Exekuční soud rozvrhuje nejvyšší podání vyhověl odporu knihovního věřitele Záložny . . v B. a nepřikázal knihovní věřitelce Bance v B. v pořadí kapitálu anuitu starší 3 let ode dne příklepu, přikázal jí však v pořadí jistiny smluvenou 3% náhradu za předčasné splacení kapitálu, byť nebyla do knih vložena. D ů v o d y : 3% náhrada za předčasné splacení kapitálu byla přikázána v pořadí dle § 216 čís. 4 ex. ., neboť ze znění předposlední věty § 216 ex. ř. plyne, že této náhradě přísluší stejné pořadí s jistinou. Nutno přikázati tuto náhradu ve stejném pořadí s jistinou i mimo rámec kauce. Že by tuto náhradu bylo možno přikázati v pořadí jistiny jen tehdy, kdyby tato náhrada za předčasné splacení kapitálu byla v knihovním zápise výslovně uvedena, nelze z posledního odstavce § 216 ex. ř. vyvoditi. Anuity starší 3 let ode dne příklepu lze však přikázati jen v rámci kauce. Tato kauce je úplně vyčerpána, takže nedoplatky anuit starší 3 let před udělením příklepu nebylo možno přikázati. Rekursní soud k rekursu banky v B. změnil usnesení prvního soudu a přikázal jí v pořadí kapitálu i anuitu starší 3 let ode dne příklepu a nevyhověl stížnosti Záložny . . . v B. do přikázání 3% náhrady za předčasné splacení kapitálu v pořadí jistiny. D ů v o d y : Splátka na kapitál zahrnutá v umluvené mezi stranami anuitě není opakující se dávkou, nýbrž splátka tato zůstává i po dni splatnosti splátkou na kapitál, která nepadá pod ustanovení § 216 čís. 4 ex. ř. Přísluší proto

bance v B. i kapitálová splátka splatná v době delší než 3 roky ode dne příklepu v pořadí jistiny, kdežto úroky starší tří let v pořadí kauce. Bance v B. byla právem přikázána v knihovním pořadí 3% úroková náhrada za předčasné splacení kapitálu. Podle jasného znění § 216 čís. 4 odst. 2 ex. ř. přísluší stejné pořadí s jistinou také nárokům ze smlouvy sjednané pro případ, že by předčasně splacena byla pohledávka knihovně zajištěná. Odpovídá proto přiřknutí 3% náhrady úplně zákonu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Ustanovení § 1480 obč. zák. o tříletém promlčení bylo sice rozšířeno i na smluvené anuity k umoření jistiny ustanovením § 192 III. dílčí novely k obč. zákonu, ale z toho nelze vyvozovati, že anuity jsou »opětujícími se dávkami« ve smyslu § 216 odstavec druhý, první věta ex. ř., a že stejné pořadí s jistinou přísluší pouze anuitám, které nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy. Neboť ustanovení § 1480 obč. zák. se týká — ať v původním, ať v nynějším doslovu »opětujících se dávek« — a nebylo by třeba rozšiřovati je výslovně na anuity, kdyby se anuity považovaly za opětující se dávky, a předpis § 18 knih. zákona, jenž poskytuje toliko tříletým zadrženým opětujícím se dávkám stejné pořadí s právem samým, nebyl rozšířen i na anuity, takže se anuit vůbec netýká. Z toho plyne, že veškeré, i starší anuity požívají — jakožto částky jistiny — pořadí jistiny, pokud nejsou promlčeny podle § 1480 obč. zák. Tak to bylo vyloženo také ve výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 17. března 1917 čís. 6726 (str. 91 až 92 Věstník min. spravedlnosti). V souzeném případě jde o anuitu 73.635 Kč 77 h starší tří let ode dne příklepu zpět počítaje, splatnou dne 1. října 1929 (příklep se stal dne 23. března 1933). K promlčení lze přihlížeti jen na námitku strany (účastníka) podle § 1501 obč. zák., což platí i o promlčení ve smyslu § 1480 obč. zák. (srov. rozhodnutí ve sbírce Gl. U. čís. 8559). Z důvodů promlčení nevznesla však Záložna v B. odpor podle § 213 ex. ř. a nemůže to doháněti teprve v opravném řízení (§ 234 ex. ř.). Nejde tudíž o promlčení anuity a správně byla z nejvyššího podání přikázána v pořadí jistiny. Ustanovení § 216 odstavec druhý, věta druhá ex. ř. praví, že stejné pořadí s kapitálem přísluší také nárokům ze smlouvy pro ten případ učiněné, že by předčasně splacena byla pohledávka knihovně zajištěná. Z toho neplyne, že v tomto pořadí lze přikázati takový náhradní nárok jen tehdy, když i on jest vložen do knih, jinak že dojde úhrady jen, pokud stačí vložená jistota pro vedlejší pohledávky. Předně nelze tento náhradní nárok srovnávati s úroky nikoliv staršími tří let od příklepu zpět počítaje, poněvadž jejich stejné pořadí s jistinou jest upraveno s hmotněprávního hlediska předpisy §§ 14 a 17 kn. zák., jež předpokládají vklad úroků, a tyto předpisy byly převzaty do první věty odstavce druhého § 216 ex. ř., jak motivy (str. 206 a 207 mat. I 546) praví, jen proto, aby tím bylo ulehčeno exekučnímu soudci ve zkoumání toho, co plyne již ze zásad platného práva. Ustanovení druhé věty odstavce druhého § 216 ex. ř. jest proto vyložiti s jiného hlediska. Zmíněné motivy praví dále: »Že nárokům na náhradu práv nájemních atd. přísluší stejné

pořadí jako právu samému, jest již v platném právu odůvodněno. Vzhledem k pochybnostem proto povstalým bylo v § 216 také ještě vysloveno, že nárokům ze smlouvy o konvencionální pokutě rovněž přísluší stejné pořadí, jako pohledávce, se kterou tato pokuta souvisí. Jde tu tedy o jinou skupinu práv, nežli o úroky, a to o taková práva, za něž mohou oprávnění žádati náhradu, nebyla-li vydražitelem převzata anebo nedošla-li z nejvyššího podání plného krytí. A o těch jedná exekuční řád v § 211 odstavec první a v § 216 čís. 4, pokud se zmiňuje a náhradním nároku, a pak v § 227. To jsou služebnosti, výměnek a jiná práva a břemena, jež nejsou vydražitelem převzata. Náhradní nárok za tato nepřevzatá nebo plně nejvyšším podáním nekrytá práva požívá stejného pořadí, jako právo samo, aniž by bylo zapotřebí zvláštního vkladu pro náhradní nárok, vyjímaje případ § 1102 obč. zák. (rozh. čís. 13066 sb. n. s.), poněvadž ani knihovní zákon (§§ 9, 12, 13, 19), ani exekuční řád (jenž ostatně podle zmíněných motivů nezměnil platné hmotné právo, nýbrž chtěl jen objasniti řád pořadí, plynoucí již z práva platného), vklad náhradního nároku nepředpokládá, an náhradní nárok plyne z vložení práva samého a nahrazuje je. Práví-li tedy motivy, že v § 216 odstavec druhý, druhá věta ex. ř. měla býti odstraněna jen pochybnost, zda podle platného již práva požívá i konvencionální pokuta stejného pořadí s pohledávkou, nevyslovily tím nic jiného, než že o konvencionální pokutě platí tytéž zásady jako o náhradním nároku za nepřevzatá nebo plně nejvyšším podáním nekrytá práva zmíněné skupiny. Nastupuje proto konvencionální pokuta tak, jako náhradní nárok, na místě práva samého a musí býti přikázána z nejvyššího podání, a to nikoliv jen potud, pokud stačí vložená jistota pro vedlejší závazky.

Čís. 14414.

Nároky uvedené v § 66 vládního nařízení ze dne 7. července 1926 čís. 113 Sb. z. a n. jsou soukromoprávní a jest je uplatňovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 31. května 1935, R II 230/35.)

Žalobce domáhá se na státu vrácení pensijních příspěvků a zaplacení odbytného a opírá tyto nároky o zrušení svého dřívějšího služebního poměru jako kancelářského oficianta ve smyslu vládního nařízení ze dne 7. července 1926 čís. 113 sb. z. a n. **Procesní soud** žalobě nevyhověl. **O d v o l a c í s o u d** zrušil rozsudek prvního soudu a uložil mu nové rozhodnutí. **D ů v o d y:** Soud prvé stolice má za to, že žalobce měl podle § 1 zák. ze dne 15. října 1925 čís. 217 sb. z. a n. nejprve vyčerpati pořad opravných instancí v cestě správní a neučinil-li tak a nepodal žalobu ve lhůtě § 2 cit. zák. je prý nárok žalobní prekludován. Soud odvolací tento názor nesdílí. Zákon ze dne 15. října 1925 čís. 217 sb. z. a n. byl vydán k provedení ustanovení § 105 ústavní listiny ze dne 29. února 1920 čís. 121 sb. z. a n. Tento § 105 ústavní listiny, jenž je souhlasný s prvním odstavce § 1 zák. čís. 217/25, má za účel zajistiti občanu soudní ochranu jeho práv, cítí-li se rozhodnutím správního úřadu dotčen. Nelze jej tedy vykládati způsobem právní ochranu obmezujícím, že snad v kaž-